

'Ik waai met alle winden mee'

Frank van der Horst op het Markermeer: „Na een paar lessen kun je zelfstandig het water op.“

Frank van der Horst is niet bepaald een man van vastgeroeste ideeën en uitgestippelde loopbaantrajecten. „Als ik iets pakweg tien jaar gedaan heb begint het te kriebelen en sla ik een andere weg in. Risico's heb ik nooit geschuwd.“ De man uit Zuiderwoude heeft sinds enkele jaren een eigen kitesurfschool.

Frank van der Horst (57) combineert het sportieve ondernemerschap met een breakfast aan huis. 'Frank and Free' is heel toepasselijk de naam van zijn eenmanszaak. Van der Horst, getrouwd met Anneke en vader van een dochter, is altijd gesteld geweest op zijn vrijheid. Geboren in de Amsterdamse Rivierenbuurt geniet hij al twintig jaar van de bekeringen die wonen aan het water van de Kerk Ae, een voormalige veenrivier, hem in de schoot werden geworpen. Frank voelt zich een zondagskind: „We hebben dit huis overgenomen van m'n schoonouders. Alsof je iedere dag op vakantie bent. Met uitzicht vanuit de woonkamer op

het water. Vanaf de walkant stap je zo in de boot. Wat kan je meer wensen?“ Hij is altijd gek geweest van sporten. „Dat stroomt door je bloed.“ Na de Pedagogische Academie ging Frank aan de slag als gymnastiekleraar op basisscholen in de Bijlmer. „Maar ik zag me niet mijn hele leven voor die koters staan. Ik maakte destijds een rigoureuze switch.“

Grillig

Wat volgde was een op z'n zachtst gezegd grillig carrièreverloop. Hij maakte als leidinggevende tal van fusies en reorganisaties mee. Frank stond nog geen paar maanden op de loonlijst toen het sportmarketingsbureau dat de marathon van Amsterdam organiseerde zich vergaloppeerde en op de fles ging. „Ik schrik niet snel. Vond een baan bij de gemeente Zaanstad. Toen ik er weg ging gaf ik leiding aan de afdeling sportzaken.“ Maar ook achter het bureau op het stadhuis voelde hij dat het werk steeds meer op de automatische piloot ging. „Ik wilde mijn hart volgen. Van mijn hobby mijn broodwinning maken.“ Hij deed al jaren aan windsurfen. „Ik

heb altijd iets gehad met watersporten. Ik was op zoek naar nieuwe spullen. Het kitesurfen was net in opkomst. Ik ben me er in gaan verdiepen. Een paar lessen genomen bij Stephan van den Berg in Hoorn. Een eigen set gekocht en een jaartje gewerkt bij een surfkiteschool. Ik vond het prachtig.“

Frank volgde in Friesland een instructeursopleiding bij het Nederlands Watersport Verbond. „Ik haalde binnen een paar maanden het diploma. Dat ging snel, de pedagogische bagage bezat ik al. Het ging vooral om de methodiek aan te leren. Ik liep stage bij een kitesurfschool in Workum en deed examen in Zeeland.“

Eigen school

Sinds vier jaar runt de bedrijvige sportman zijn eigen school. Wie denkt dat Van der Horst bij wijze van spreken voor zijn idyllisch gelegen woonstek gelijk het water opstapt heeft het mis.

Frank: „Nee, dat gaat niet. Ik ga met mijn cursisten naar een van de vaste leslocaties langs het IJsselmeer. Ter hoogte van Monnickendam of Broek in Waterland wordt het water al snel te diep. We komen meestal samen langs de kust in Schellinkhout, net boven Hoorn, en in Muiderberg. Soms zoeken we Enkhuizen of Medemblik op. Op die plekken sta je tot vierhonderd meter nog tot je middel in het water. Ideaal!“ Waar de groep op die dag precies samenkomt wordt bepaald door de windrichting. Die moet aanlandig zijn, legt hij uit: „Dat heeft te maken

met de veiligheid. Alleen gevorderden kunnen kitesurfen bij aflandige wind, al is het ook dan niet aan te raden. Voor beginners is dat sowieso veel te gevaarlijk. Die zouden zo naar open zee worden gedreven.“

Tricky

Ook de windkracht is van belang, weet Van der Horst: „Vanaf windkracht drie tot en met zes gaan we het water op. Bij zwakke wind heb je op het water niets te zoeken. Boven kracht zes wordt het al snel tricky om te gaan kitesurfen. In de kite kunnen enorme krachten vrijkomen. Elk jaar vinden er helaas ongelukken plaats doordat surfers de risico's niet juist inschatten en gelanceerd worden.“ Waarmee de eigenaar van de kitesurfschool maar wil zeggen dat de indrukwekkende sprongen die stoere lieden, hangend aan de grote vlieger en balancerend op de stuiterende board, niet van gevaar ontbloeit zijn. „Ik heb zelf wel gesprongen bij windkracht acht. Maar dat is niet leuk en al helemaal niet relaxed. Zwaar werk, veel sjoeren en trekken aan de lijnen om overeind te blijven. En iedere foute manoeuvre wordt genadeloos afgestraft.“

Vandaar dat zijn lessen nooit worden gegeven op de Noordzee: „Veel te snel vanaf de kust diep water, golven en stroming. De kitescholen daar werken allemaal vanaf een vaste locatie. Die kunnen vaak niets uitrichten als de wind uit de verkeerde richting staat. Ik waai met alle winden mee doordat ik vanuit meerdere plekken opereer.“ Hij geeft aan zo'n 120 cursisten per

jaar les. De meesten komen uit Noord-Holland en Utrecht. Sommigen hebben er een reis uit Gelderland of Groningen voor over om de fascinerende sport onder de knie te krijgen. „Mannen en vrouwen zijn gelijk verdeeld en van alle leeftijden. De jongste is tien, de oudste over de zestig. Voor kitesurfen is minder kracht nodig dan voor windsurfen. Het komt veel meer aan op de beendand op de armspieren.“

Niet moeilijk

De sport is niet moeilijk om te leren, vindt Frank: „Na een paar lessen kun je zelfstandig het water op. Wie ervaring heeft met wind, zoals zeilers, heeft een voorsprong. Dat geldt ook voor wave- en snowboarders. Een beginnende kitesurfer is net iemand die zijn eerste autorijles krijgt. Het is de combinatie van handelingen die het aanvankelijk lastig maakt. De kite is de motor, door daarmee te manoeuvreren wordt de snelheid beïnvloed. Het voetenwerk op de board bepaalt de richting. Door het veel te doen hoef je nauwelijks na te denken bij wat je doet. Net zoals in het verkeer.“

Tekst: Leo Blank
Foto: Studio Kastermans/
Daniëlle van Coevorden.

'Tegen wind en stroom is het kwaad roeien'

'Die tegen de wind spuwt maakt zijn baard vuil'

Niels Kon: ballonvaarder met hoogtevrees

Vorige maand maakte Niels Kon zijn tweeduizendste vlieguur als ballonvaarder. Een respectabele score voor iemand van 31 jaar. „Iedere keer is anders. De wereld onder je is zo afwisselend. Dit verveelt nooit.“

Wind is de gids die hem en zijn passagiers in het mandje naar de eindbestemming leidt. „We kunnen niet sturen.“ Niet dat een ballonvaart een ongewis avontuur met onbekende afloop is. Op basis van weersvoorspellingen, startlocatiekeuze en duur van de trip kan Niels redelijk precies uitmaken waar hij landt. „We hebben een groot terrein nodig. Een weiland of akker. Zonder vee of gewas.“

Kinderschoenen

In 2001 behaalde de Soestenaar zijn brevet. Ruim tweeduizend vlieguuren later is hij directeur van Rob Wiegers Ballonvaart BV. Een van de tien grootste ondernemingen op dit gebied in Nederland, in 1982 opgericht door de huidige man van Niels' moeder. „De ballonvaart stond toen in de kinderschoenen“, vertelt de huidige directeur. „Rob was aannemer. Hij kluste een keer bij Henk Brink, een pionier in de ballonvaart. Diens enthousiaste verhalen wekten de belangstelling van Rob.“

De achtjarige Niels kwam binnen in de fascinerende wereld van ballons, mandjes en gasbranders. „Het bedrijf groeide snel. Op het hoogtepunt lagen er achttien ballons. Van de kleinste voor twee tot de grootste voor twintig passagiers. Nu zijn het er nog twaalf. De economische crisis, hè.“

Het bedrijf werkt met drie vaste 'piloten' en heeft een pool van freelanceballonvaarders. Door toenemende concurrentie worden de winstmarges steeds smaller. De 'vloot' is ingekrompen, het werkgebied verkleind. Niels: „Onze focus ligt op de Randstad. Texel tot Rotterdam. Dat biedt veel afwisseling. Van bloeiende bollenvelden tot de Amsterdamse grachten.“ De nieuwste bedreiging raakt het bedrijf niet. Europese regelgeving wil een leeftijdsgrens van maximaal 65 jaar voor ballonvaarders. Bij Wiegers is iedereen een stuk jonger. Landelijk is het wel een probleem: van de 300 ballonvaarders is een kwart ouder dan 65 jaar.

Windkracht

Voor een ballonvaarder zijn weersinvloeden van eminent belang. Om veiligheidsredenen kan niet gevlogen worden boven windkracht 3 à 4. De ballon meet tweeduizend vierkante meter stof en is met meer wind niet in de hand te houden. „Ook niet op te blazen. En voor de landing zouden we een wel heel groot veld nodig hebben“, legt Niels uit. Bij windstilte kan de ballon prima de lucht in. De vraag is of passagiers aan

hemel het ja-woord geven tot nabestaanden van een overledene die as verstrooien.“ Is hij nooit bang om neer te storten? „Nee, dat komt nooit voor. Het klinkt vreemd, maar ik heb wel hoogtevrees. Op een ladder of in een toren voel ik me niet prettig. Heeft te maken met het contact met de grond. Hoog in de lucht heb ik nergens last van.“

Tekst: Leo Blank

Niels Kon, in het mandje van de ballon: „Iedere keer is anders.“

